

Arrest

nr. 347 982 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. SAROLEA**
Rue de la Draisine 2
1348 Louvain-la-Neuve

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 31 december 2025 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 december 2025 bieden verzoekende partijen zich aan bij de grenspost in de luchthaven van Brussel-Nationaal te Zaventem. Er wordt die dag aan verzoekende partijen een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) ter kennis gegeven.

Op dezelfde dag dienen zij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 De beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 31/12/2025 om 10:12 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende Y. E.-T.

de heer/mevrouw:

achternaam N. E. voornaam M.

geboren op (...) te KINSHASA geslacht (m/v) vrouw

die de volgende nationaliteit heeft Dem Rep Congo wonende te

+ Kinderen:

K. N. A. ' (...) te Kinshasa en man van RDC

K. N. A. ' (...) te Kinshasa en man van RDC

K. L. D. ' (...) te Kinshasa en man van RDC

houder van het document

afgegeven te op

houder van visum nr

geldig van tot

voor een duur van

nummer

van het type afgegeven door

dagen, met het oog op:

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1'2')2

Reden van de beslissing: Betrokkenen zijn niet (meer) in het bezit van enig reisdocument:

HV.21 .RB.008045/2025

Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1'2')2

Reden van de beslissing: Betrokkenen zijn niet (meer) in het bezit van enig grensoverschrijdend document:

HV.21.RB.008045/2025"

1.3 Op 31 december 2025 dienen verzoekende partijen bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnrijving in.

1.4 Op 6 januari 2026 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot terugnrijving van 31 december 2025.

1.5 Op 12 januari 2026 wordt de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen in het arrest met nummer 339 244.

1.6 Op 29 januari 2026 wordt er aan verzoekende partijen een zogenaamde bijlage 39bis betekend.

1.7 Op 16 februari 2026 besluit het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) over te gaan tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming van verzoekende partijen.

1.8 Op 6 maart 2026 was een repatriëring voorzien welke echter niet uitgevoerd kon worden vermits verzoekende partijen de FITT-woning waarin zij verbleven ontvlucht zijn.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 19 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er ligt geen synthesesamenvatting voor.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In het eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel. Zij zetten dit middel als volgt uiteen:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing;

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt

*Omwille van het niet in bezit hebben van de nodige documenten
(...)*

*In de beslissing tot vasthouding van 31 december 2025 staat de volgende redenering
(...)*

Verzoekster zou dus misleiden hebben en eerst vermeld hebben dat zij op doorreis was

En dan, door een verzoek tot internationale bescherming neer te leggen, een verblijf in België op het oog hebben

Dit is niet correct

Van zodra verzoekster met haar kinderen aankwam op Zaventem, heeft zij om internationale bescherming verzocht

Zij had een VISA voor de USA omdat zij daar in het verleden eens op vakantie is geweest

Nooit had zij echter de bedoeling om naar de USA door te reizen

Zij spreekt immers geen Engels

En haar kinderen ook niet

Nergens heeft verzoekster de autoriteiten misleiden

*Op 31 december heeft verzoekster, voor haarzelf en voor haar kinderen, een verzoek tot internationale bescherming ingediend
(...)*

*Er zat ook een foto bij van verzoekster en kinderen
(...)*

Middel 1: Schending van Artikel 3 EVRM en het Non-Refoulement beginsel

De beslissing tot teruggedrijving maakt de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming totaal onmogelijk

Verzoekster en haar kinderen komen uit Congo, meer bepaald de regio rond Kinshasa en Noord-Kivu

De bestreden beslissing negeert ook de actuele veiligheidssituatie in de DRC (Noord-Kivu/Kinshasa)

Uit recente rapporten van 2025/2026 blijkt dat daar een escalatie van geweld plaatsvindt.

Dit tussen de diverse politieke partijen

Terugkeer (of teruggedrijving) zou verzoekster en haar kinderen blootstellen aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

De DVZ heeft de individuele kwetsbaarheid van een alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen onvoldoende onderzocht. Uit de feiten ten aanzien van verzoekster blijkt dat zij in gevaar is in Congo. Zij en haar kinderen

Haar gezin is gekend bij de autoriteiten en zal geïdentificeerd worden indien verzoekster terugkeert.”

In het tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van het beginsel van het hoger belang van het kind en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag van het Kind (hierna: het IVRK). Dit middel wordt als volgt uiteen gezet:

“Middel 2: Schending van het Hoger Belang van het Kind (Art. 3 VN Kinderrechtenverdrag)

Verzoekster heeft drie kinderen

- A. K. N., geboren te Kinshasa op (...)
- Az. K. N., geboren te Kinshasa op (...)
- D. K. L., geboren te Kinshasa op (...)

De DVZ heeft nagelaten om het hoger belang van de minderjarige kinderen primair te laten doorwegen.

Uit niets in de beslissing blijkt dat de DVZ daar überhaupt enige rekening mee heeft gehouden!

Een teruggedrijving naar een land in conflict, waar geen toegang is tot stabiele huisvesting, onderwijs of medische zorg, is in strijd met de minderjarige kinderen hun fundamentele rechten.

De impact van een gedwongen repatriëring op de psychologische integriteit van de kinderen is niet onderzocht, noch beoordeeld.”

In het derde middel voeren verzoekende partijen de onredelijkheid aan van de teruggedrijving en de onmogelijkheid voor een ander intern vestigingsalternatief. Dit zetten zij als volgt uiteen:

“Middel 3: Onredelijkheid van de teruggedrijving en de onmogelijkheid van een ander intern vestigingsalternatief in Congo. Teruggedrijving betekent voor verzoekster en haar drie kinderen, terug naar Congo. Voor verzoekster betekent dat dus dat zij zich in Kinshasa zal moeten vestigen.

Verzoekster voert aan dat zij daar geen sociaal of familiaal netwerk heeft.

Voor een alleenstaande vrouw met drie minderjarige kinderen is overleving in Kinshasa zonder steun onmogelijk en gevaarlijk. Er is dan ook, zeker voor de kinderen, een ernstig risico op uitbuiting.

En andere alternatief van vestiging is derhalve voor verzoekster en haar kinderen niet toegankelijk, noch veilig.

De teruggedrijving naar bijv. Kinshasa, zou betekenen dat de kinderen terechtkomen in een situatie van extreme bedreiging, zonder of met beperkte toegang tot onderwijs of medische zorg

Dit is zonder meer een schending van hun fundamentele rechten.

In het verleden heeft de RVV al geoordeeld (o.a. in arrest nr. 208.029) dat de overheid concreet moet bewijzen dat de opvang van kinderen, bijvoorbeeld bij familie, ook effectief en veilig is. Een vaag vermoeden dat „familie“ wel zal helpen, volstaat niet.

Niets van deze bewijzen worden geleverd.”

In het vierde middel voeren verzoekende partijen aan dat er geen zorgvuldige motivering toegepast is zoals wordt voorzien in de Vreemdelingenwet. Zij argumenteren als volgt:

“Middel 4: Gebrek aan zorgvuldige motivering volgens de wet 15 december 1980

De administratie heeft de specifieke motieven van verzoekster afgedaan met algemene bewoordingen en heeft nagelaten in te gaan op de argumenten die werden voorgelegd.

Zo beschuldigt zij verzoekster gratis en zonder bewijzen, van misleiding

Zij stelt dat verzoekster enkel op doorreis was, en nooit van plan was om te verzoeken om internationale bescherming

Niets is minder waar

Verzoekster heeft onmiddellijk om internationale bescherming verzocht, letterlijk op de dag dat zij op Zaventem aankwam

Er is dan ook schending van de hierboven genoemde artikelen van de vreemdelingenwet

Dat de middelen, ingeroepen door verzoekster, bijgevolg ernstig zijn”

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partijen in hun middelen de schending opwerpen van het beginsel van non-refoulement, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan door een loutere vermelding hiervan.

Op basis van artikel 39/78 *ijuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk. Hierdoor voeren zij in realiteit de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (dat verzoekende partijen onrechtstreeks lijken aan te voeren) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.5 De bestreden beslissing, een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11), wordt gebaseerd op artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekende partijen betwisten dat zij niet beschikken over de vereiste documenten om toegelaten te worden tot een geldige binnenkomst. Het administratief dossier ondersteunt daarbij ook de besluiten die verwerende partij heeft genomen uit de feitelijke omstandigheden die voorliggen.

3.6 Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar de motivering van de beslissing tot vasthouding die hen eveneens betekend werd. De Raad wijst er daarbij op dat hij geen bevoegdheid heeft om op enige wijze te oordelen over een dergelijke beslissing tot vasthouding.

3.7 Verder werpen verzoekende partijen op dat hun herkomstregio getroffen wordt door een ernstig verslechterde veiligheidssituatie, dat een gedwongen repatriëring van de kinderen naar een conflictgebied een grote impact zal hebben op hun welbevinden en dat hier geen rekening mee gehouden werd, dat zij enkel kunnen terugkeren naar Kinshasa waar zij verstoken zullen blijven van onderwijs en medische zorg en dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd werd.

3.8 Allereerst wijst de Raad erop dat verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming indienden en dat er op 16 februari 2026 besloten werd door het CGVS om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet te verlenen aan verzoekende partijen. De Raad beschikt niet over gegevens waaruit blijkt dat zij tegen deze beslissing enig beroep hebben ingesteld. Integendeel, verzoekende partijen verkozen blijkbaar de woning te ontvluchten waar zij intussen verbleven.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekende partijen slechts zeer beknopt en algemeen in hun verzoekschrift uiteenzetten op welke manier de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Zij verwijzen enkel algemeen naar een verslechterde veiligheidssituatie in hun herkomstregio. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partijen doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* volstaan de door verzoekende partijen aangevoerde elementen niet als een begin van bewijs dat kan worden aanvaard en in die zin verwijst de Raad ook naar de motieven die leidden tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partijen. Bij monde van hun raadsman geven zij aan een nieuw verzoek om internationale bescherming te willen indienen of een verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te willen indienen, doch op heden beschikt de Raad niet over gegevens waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partijen dit initiatief reeds genomen hebben.

3.9 Voor wat het hoger belang van de kinderen betreft, wijst de Raad er in dezelfde zin op dat ook op dit vlak de afweging van dit element nauw verbonden is aan het ingediende verzoek om internationale bescherming.

De beweringen die verzoekende partijen doen in hun verzoekschrift zijn al evenmin gesteund op een voldoende bewijs.

3.10 Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volstaat in ieder geval, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen dan ook de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

3.11 Het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen. Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

3.12 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------